AZ IRGALMAS SAMARITÁNUS HALÁLA

Muraközy Gyula

? a fogadósnak visszatérte napján megfizette a bért,
az irgalmas samaritánus aztán Jeruzsálembe ért.
Ujjongó énekek röpködtek ajkán, maga se tudta mért.

Sion felé mély áhítat, s alázat remegtette szívét,
lelkén, mint enyhe rózsaillat áradt irgalmas tette szét,
s ajándékul az örök Jehovának megvett két gerlicét.

? sürgött a nép a templom pitvarán szét, a láng fölcsapkodott.
Bárány- s galambszív. Égett az ajándék oltárra téve ott.
Mintha minden láng esdeklõ karrá válnék? s az ég fönt hallgatott.

Két repdesõ rémült kis gerlicéjét a pap szúrta szíven.
A lévita kicsurgatta a vérét, fölnézett, s hirtelen
sikoltva tépte díszes köntösét szét, s kiált: ez idegen!

Samaritánus! Jerikóban láttam! Szentségtörõn ide
merészkedett! A szent oltári lángban már ég a gerlice!
Pogány az Úrnak templomában nem állt még senkise!

Pogány ajándék az Úrnak gyalázat! A vére mossa le!
Körül a nép zsibongva egyre lázad, ökölben a keze,
s ingatja, mint roppant tûzvész a nádat izzó harag szele.

?Samaritánus! Idegen! Halál rá!? Vérszomjas szörnyeteg
mintha prédáját tépné és cibálná, sodorja a tömeg.
A völgyben súlyos köveket dobál rá, s vad átkokat liheg.

Az irgalmas samaritánus akkor lerogyott csöndesen?
Csobogó vére sok keskeny patakból szétfolyt a zöld gyepen?
S aki megszánná nagy szent irgalomból, nem volt ott senkisem.

Forrás: www.keresztenydalok.hu